

**ІСТОРИЧНЕ ТА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ
ПОСТАТТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА**

Лавро Д. О., студ. II курсу факультету обліку і фінансів

Науковий керівник – Бесєдіна Г. Є., канд. екон. наук, доцент кафедри
економічної теорії

Важко переоцінити значення творчості Тараса Григоровича Шевченка для української літератури. Цей національний поет глибоко розкрив душевне багатство українського народу, осмислив минуле, сучасне й майбутнє України.

Творчість Шевченка стала духовною основою формування сучасної української нації, тому що для українців всіх наступних поколінь Великий Кобзар став могутнім джерелом національної свідомості, символом України.

Іван Дзюба писав про нього: «Великий подвиг Тараса Шевченка полягає передусім у тому, що він, відродивши поняття про свій народ — повернувши цьому поняттю його споконвічну гідність, — водночас підніс до загальнолюдського рівня і відроджувану літературу цього народу.»

Творчість Тараса Шевченка воістину багатогранна й невичерпна, вона відобразила в собі всі сторони життя української нації в різних часових пластах. Його прекрасні поеми «Причинна», «Катерина», «Наймичка», «Марія» зображують надзвичайно виразні й глибокі жіночі типи, українських жінок — закоханих і щасливих, зневажених і гордих, жінок-покриток і жінок-матерів, ладних віддати своє життя заради дитини. Образ жінки в поезії Т. Шевченка опоетизований, він є символом самої України, прекрасної й сумної Батьківщини Великого Кобзаря, яка дала йому непересічний талант, та не дала долі, так само як не могла дати долі своїй дитині покритка Катерина. Узагалі, до жінки-матері поет ставиться з любов'ю і повагою. І, можливо, жодному поетові після нього не вдавалося створити такі глибокі й правдиві у своїй простоті жіночі образи.

Тарас Шевченко для українського народу не лише геніальний поет. Він — його сумління, совість, бунтівний розум, його ніжне щире серце, сповнене великою любов'ю і безмежним стражданням. Ось чому його люблять і шанують усі — незалежно від віку, естетичних уподобань, ідейних позицій.

Витоки могутнього таланту Т. Г. Шевченка, звичайно, слід шукати в духовному житті українського народу. Але Шевченко не є таким собі канонізованим, спрощеним поетом з народу, простаком-селянином. Навряд чи він піднявся б до рівня найосвіченіших людей свого часу, у товариство яких увійшов з часом, якби не отримав належної освіти, не став справді інтелігентною людиною. Отже, Шевченко став не просто символом народного поета, але й символом сили потягу простої української людини до навчання, до опанування мистецтвом, світовою літературою.

Шевченко є для нас образом людини-правдошукача, людини творчої, непересічної у своєму поетичному й малярському таланті, людини настійливої в досягненні своєї мети, справжнього патріота, поета, який кожен свій поетичний рядок-думу спрямовував до рідної землі, рідного українського

читача. Це справжній приклад для прийдешніх поколінь, приклад вірного служіння своїй Батьківщині.

У літературі кожного народу є поети, імена яких оповиті невмирущою любов'ю і славою. Таким поетом для нас, українців, був і залишається Тарас Григорович Шевченко.

Дійсно, творчість Шевченка — найвище досягнення нової української літератури. Його прекрасні твори набули великого світового значення. А теми для них він брав із життя народу. Читаєш твори Тараса Григоровича, й ніби сама Україна постає перед очима. То вона « безталанна вдова », то « оновлена земля », де « врага не буде, супостата ». Та якою б не поставала Україна зі сторінок Шевченкових творів, завжди вона — найулюбленіша, і заради неї, заради її щастя поет готовий принести в жертву себе і своє життя.

Тарас Шевченко був справжнім патріотом України. Твори його були присвячені землякам, боротьбі за їх визволення й щастя. Життєвий і творчий шлях славетного поета — яскравий приклад нерозривної єдності Батьківщини і її дітей.

Значення творчості Шевченка в історії української літератури — величезне. Він став учителем цілої плеяди видатних українських поетів і письменників.

Постать Тараса Шевченка — це постать народного співця, пророка. Тож нехай його твори-думи завжди будуть з нами, як пісня, як мова, як Батьківщина.

ПОЛІТИЧНІ ІДЕЇ В ТВОРЧОСТІ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

Лагоша К.С., студ. II курсу ФМТЗ ХНАДУ

Науковий керівник – Сук О.Є., старший викладач кафедри філософії і політології

На межі XVIII-XIX століть українська політична думка набуває просвітницького характеру, що базується на теорії суспільного договору, рівності, справедливості і свободи всіх людей. Саме в результаті відсутності української автономії ці ідеї набули національної орієнтації. Поширення національних ідей серед населення в ситуації, що склалася, було можливе саме через творчість, у якій кожен патріот-українець міг знайти щось близьке до свого серця.

Велику роль у формуванні громадської думки відіграла творчість Т.Г. Шевченка, у якій повною мірою виразилося глибоке несприйняття та засудження поетом самодержавства.

Шевченко гостро ставить питання самоусвідомлення українців як нації і стверджує, що його народ має право на самовизначення та власну державу. Найвідчутніше сутність цієї проблеми виявляється в Україні, яка в той період історії перебувала під владою Російської імперії, адже саме тут відчувалося засилля абсолютизму та русифікація українського народу.

Велику увагу Шевченко приділяє умовам забезпечення прав і свобод